

Àngel Casas: el du-duà dels anys seixanta

L'escriptor i crític literari Joan Josep Isern repassa la trajectòria de la vida del periodista i crític musical Àngel Casas

L'1 d'octubre del 2022 va morir el periodista i escriptor Àngel Casas, un dels impulsors de la música pop més importants que hem tingut a casa nostra. Tot i viure els darrers anys retirat a causa d'una dolència que li va comportar greus limitacions físiques, la seva popularitat es va mantenir ben amunt i la prova va ser que, arran del seu traspàs, tothom va definir-lo com un gran professional i una persona honesta. Que no és poc.

La mort d'Àngel Casas em porta records especials. Per exemple, un dia de desembre de l'any 1983 en què estava preparant el programa musical que cada setmana feia en rigorós i nocturn directe a Ràdio Obrera. El meu convidat era **Josep Maria Bardagí** perquè havia estrenat la banda sonora de la pel·lícula *Últimas tardes con Teresa*, de Gonzalo Herralde, i a més a més estava treballant en una suite ambientada en el món de la màgia titulada *Cordes invisibles*. Un dels temes de la *suite*, "Sense trampa", me'l va cedir perquè fos la sintonia del programa, cosa que em va portar a celebrar-ho amb una sessió completa amb ell en directe a l'emissora.

Àngel Casas fent les entrevistes per al documental 'Canet Rock' (1976) Foto: Francesc Fàbregas

Pocs dies abans de la cita, però, em va trucar molt excitat per tal d'avançar-me un secret: Àngel Casas li acabava d'encarregar la direcció de l'orquestra que hi hauria en el seu nou programa a TV3, el mític *Àngel Casas Show* que el convertiria en el no menys mític 'Mestre Bardagí', i els primers assajos coincidien en dia i hora amb la nostra entrevista a la ràdio. Però com que el cor el tenia encara més gran que la testa -prominent en tots els bardagís- em va oferir la possibilitat de gravar el programa l'endemà mateix a l'estudi que tenia a casa seva, al barri d'Horta. Va ser l'únic programa enllaunat del centenar que vaig arribar a realitzar entre l'octubre del 1982 i el juliol del 1985 i el recordo amb una enorme gratitud.

De Casas en vull destacar un parell de fets relacionats amb la faceta de periodista musical. El primer és la revista *Vibraciones*, que va fundar i dirigir des de l'inici, l'octubre del 1974, amb **Frank Zappa** a la portada. La revista va sortir fins al 1982 i, a part de la música internacional, va seguir molt de prop la 'música laietana' amb un equip de professionals i un disseny gràfic comparable amb el de les revistes que s'editaven a Pirineus enllà. Després de **Zappa**, a les portades dels següents números hi van aparèixer altres músics com ara **Leonard Cohen**, **David Bowie**, **Eric Clapton**, **Elton John** o **Lou Reed**. Tota una declaració d'intencions.

Àngel Casas (2014) Foto: Xavier Mercadé

Un altre element important va ser el seu llibre *45 revoluciones en España (1960-1970)*, editat per Dopesa el desembre de 1972; és a dir, fa cinquanta anys. Si fa no fa per les mateixes dates del llibre de Jordi Sierra i Fabra a què vaig fer referència en el 'Menrecordo' anterior, 1962-1972: *Historia de la música pop* (Edunisa, 1972). El volum d'Àngel Casas és una crònica escrita des de la trinxera del que va passar aquí durant els anys seixanta; una dècada prodigiosa en què es va evolucionar del du-duà, els discos sol·licitats i el *De España para los españoles* a la creació d'un star system casolà a partir d'artistes com **José Guardiola** i el **Dúo Dinámico**, veritables pioners del fenomen 'fans'. Unes 'fans' dividides en dos fronts irreconciliables: les 'guardiolistes' i les 'dinàmiques'.

O l'afer "Se'n va anar" del Festival de la Cançó Mediterrània de 1963. O la irrupció dels **Los Brincos** amb l'escissió de **Juan & Junior** i la restauració d'un nou grup amb mitja formació canviada. O el capítol dedicat a **Los Bravos** que Casas relacionava amb l'exportació i la crònica negra (macabra i molt negra, per als que ho recordin). O el sainet del "La la la" de 1968 amb **Joan Manuel Serrat** (i Lasso de la Vega) exigint cantar en català i **Massiel** vestida per Courrèges. El llibre es tanca amb dos capítols molt diferents: d'una banda, una extensa entrevista-homenatge a **Antonio Machín**, i de l'altra una passejada per la música *underground* de l'època amb referències a **Música Dispersa**, **Smash**, **Màquina!**, **Pau Riba**, **Sisa** o **Toti Soler**, entre altres artistes.

Un veritable mestre, Àngel Casas.